

ling sammen med de ansatte og i øvrigt også med kommunalpolitikere. Jeg synes, at det er utrolig vigtigt, at vi ikke gør det her til en sag mellem regering, folketingspolitikere og kommunalt ansatte, for vi skal ikke have koblet kommunalbestyrelsen fra. Tværtimod skal de være med og sige, hvad de synes er nødvendige regler og overflødige regler, og sige, hvor de selv har et oprydningsarbejde at gøre. Så derfor er alle tre parter med til konferencen i morgen.

Når vi snakker om økonomi, kan vi jo se, at der er meget stor forskel på, hvor gode kommunerne er til at tilrettelægge arbejdet. Og hvor nogle bruger masser af penge på administration, f.eks. Københavns Kommune, er der andre, der bruger betydelig færre.

Kl. 13:34

Formanden:

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 13:34

Rasmus Prehn (S):

Jeg synes ikke, at ministeren var særlig præcis med hensyn til, hvad det er, der kan afskaffes. Der er nogle enkelte dokumentationskrav, men det kunne være interessant at få frem, hvilke det drejer sig om.

Jeg synes så, at jeg gerne afslutningsvis vil sige, at det faktisk er helt godt høre den lidt mere forsonlige tone, ministeren har over for kommunerne, for jeg synes jo nok, at der, når man sådan har fulgt med i i hvert fald de elektroniske medier, lidt har været en tilbøjelighed til, at ministeren har haft travlt med simpelt hen at sparke nedad og tørre ansvaret af på kommunerne, og der er det altså behageligt her i Folketingssalen at høre en minister, der siger, at vi er nødt til at samarbejde Christiansborgpolitikere og kommuner imellem. Det jo lige præcis det, der skal til. Så en stor tak for det. Jeg synes, at ministeren så i fremtiden bør overveje sin retorik og ikke i samme omfang sparke nedad – det synes jeg ikke er klædeligt.

Men lad os få nogle flere eksempler på afbureaukratisering frem, og lad os også få økonomien på plads, for selv om det er sådan, at der er nogle kommuner, der administrerer det klogere end andre, så er der jo også mange kommuner, der virkelig føler sig presset i øjeblikket, hvilket ikke mindst blev understreget meget tydeligt på KL's topmøde for 14 dage siden.

Kl. 13:35

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:35

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan så, havde jeg nær sagt, glæde hr. Rasmus Prehn med, at jeg faktisk har fået en del reaktioner fra kommunerne, der har givet udtryk for, at de har været glade for, at jeg meget tydeligt har understreget det kommunale selvstyres betydning som et positivt grundvilkår i det danske samfund, og jeg ser det som en fælles opgave at finde ud af, hvordan vi sikrer det kommunale selvstyre.

Jeg tror da, at der altid vil være nogle spændinger, når det drejer sig om regler, som vi vedtager herinde, hvor vi siger, at vi altså er nødt til at have den her lovgivning for at sikre, at de udsatte børn i alle kommuner får en ordentlig behandling. Det synes de i nogle kommuner er overflødig, og nogle sagsbehandlere vil hellere gøre det på deres egen måde, men vi er nødt til at sige til dem, at det ikke nytter noget, for vi er nødt til at være sikre, i hvert fald når vi taler om børnene. Og selvfølgelig kommer der jo hen ad vejen konkrete eksempler, for meget af det er jo lovstof, og der skal jo være et flertal i Folketinget for at kunne afskaffe det. Så vi kommer til at snakke rigtig meget om det her.

Kl. 13:36

Formanden:

Tak til hr. Rasmus Prehn som spørger.

Næste spørger er fru Line Barfod fra pulten.

Kl. 13:36

Spm. nr. US 56

Line Barfod (EL):

Det glæder mig da, hvis ministeren nu begynder at sige, at det, der sker på ministerens område, også er ministerens ansvar.

Derfor vil jeg gerne høre – også i forlængelse af de spørgsmål, hr. Rasmus Prehn stillede – hvad ministeren så vil gøre for at sikre, at kommunerne får de nødvendige ressourcer til forebyggelse af sådan noget som det, vi har set i den senere tid, med unge, der kommer ud i forskellige former for kriminalitet. Vil ministeren i forbindelse med de kommende kommuneforhandlinger sikre, at der bliver givet flere ressourcer til at lave et ordentligt forebyggende arbejde fra starten, så vi ikke igen og igen kommer til at se, at man sætter alt, alt for sent ind – altså først, når der næsten er gået noget galt, og nogle gange desværre først, når det er gået rigtig alvorligt galt – på trods af at man ofte har haft kontakt med familierne tidligere, men simpelt hen ikke har